

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/49/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316010027
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5316010027.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Vladimíra Kuráka, na verejnom zasadnutí konanom 2. mája 2017 prejednal odvolanie podané obžalovaným F. B., nar., proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č.k. 2T/7/2016-197 zo dňa 22.11.2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného F. B. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Čadca, č.k. 2T/7/2016-197 z 22.11.2016, bol obžalovaný F. B. uznaný za vinného, že:

„dňa 29.06.2015 asi o 16.30 hod. v altánku pred obchodom s potravinami v obci Nová Bystrica - Vychylovka, časť Podrycierová, po predchádzajúcej slovnej hádke s T. B., ktorý sedel oproti nemu za stolom, tohto fyzicky napadol tak, že sa postavil a najmenej dvakrát ho udril päťou do oblasti tváre, následkom čoho T. B. spadol na zem, čím mu spôsobil zlomeninu jarmového oblúka vľavo bez posunu úlomkov, zlomeninu hrotu nosových kostí s posunom a pomliaždenie tváre v oblasti čela s opuchom a podkožným zakrvácaním v oblasti oboch očníc, čo si vyžaduje dobu práceneschopnosti v trvaní tri týždne“,

čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Za to bol odsúdený podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody bol podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. sa určila skúšobná doba v trvaní 1 (jeden) rok. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému T. B. škodu vo výške 1.287,- Eur.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 22.11.2016 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, po vysvetlení významu rozsudku a po poučení o opravných prostriedkoch obžalovaný uviedol, že podáva odvolanie proti výroku o vine, proti výroku o trestu aj proti výroku o náhrade škody. Splnomocnenec poškodeného sa nevyjadril a prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva podať odvolanie.

Dňa 31.1.2017 súdu prvého stupňa bolo doručené odôvodnenie odvolania obžalovaného podané prostredníctvom obhajcu, ktorý uviedol nasledovné odvolacie dôvody:

„3. Neboli zabezpečené dostatočné podklady pre vznesenie obvinenia a moje postavenie pred súd a následné odsúdenie napadnutým rozsudkom. Napadnutým rozsudkom, ako i trestným rozkazom, súd nesprávne rozhodol, keď ma odsúdil za skutok, ktorý som nespáchal, resp. ktorý nie je trestným činom.
4. Navrhujem oslobodiť ma spod obžaloby v tejto veci aj vzhľadom na dôvody uvedené v prípravnom konaní, ako i v záverečnej reči obhajcu, s ktorým obhajobnými argumentmi sa súd prvého stupňa

vôbec nevysporiadal, resp. ich nedôvodne a nesprávne neakceptoval, ako i vzhľadom na dôkazy nazhromaždené v prípravnom konaní a vykonané na hlavných pojednávaniach.

5. Nie je daná subjektívna stránka trestného činu, v žiadnom prípade som nemal úmysel ublížiť poškodenému. Poškodený je chronický alkoholik (strana 13 napadnutého rozsudku - odborné vyjadrenie MUDr. Trgiňu) a agresor, ktorý ma napadol fľašou od piva a ja som sa jeho útoku len bránil; v tejto súvislosti poukazujem aj na skutočnosť, že poškodený nevolal ani záchranku ani políciu, čo nasvedčuje jeho vedomiu, že bol útočníkom. Poškodený bol v ťažkom stave opitosti, ktorý si privodil sám. Poškodený zaútočil na mňa fľašou od piva a v tejto súvislosti poukazujem na § 122 ods. 3 Tr. zák. Moja obrana teda bola primeraná, resp. určite nebola celkom zjavne neprimeraná útoku poškodeného. Poukazujem na svoju sťažnosť proti vzneseniu obvinenia. Iba som odvrátil útok poškodeného na moju osobu a šiel ihneď preč.

6. Poukazujem, že ohľadne rovnakého poškodeného som bol rovnako vo vzťahu k nemu ako poškodenému už nespravodlivo odsúdený Okresným súdom Čadca a neskôr som bol na základe predloženého rozsudku Najvyššieho súdu SR oslobodený spod obžaloby priloženým rozsudkom Okresného súdu Čadca, pretože som sa rovnako bránil útoku poškodeného, ako aj v tomto prípade. Nikdy som poškodeného T. B. nenapadol, iba som sa bránil jeho útoku. Okresný súd nechránil slušného občana, ale agresívneho chronického alkoholika, ktorý evidentne je v 3. až 4. štádiu závislosti od alkoholu (delirik), čo bolo súdu z úradnej činnosti z výsluchu, ako i z listinných dôkazov (zdravotnej dokumentácie a znaleckého posudku i odborného vyjadrenia MUDr. Trgiňu) celkom zjavne zrejmé, napriek tomu to odignoroval, hoci to má podstatný právny význam pre zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú pochybnosti. Pre zásadné rozpory výpovede poškodeného so znaleckým posudkom, ako i pre iné dôvody uvedené napr. v písomnom návrhu obžalovaného na vykonanie dokazovania zo dňa 27.10.2016 podaného Okresnému súdu Čadca osobne dňa 31.10.2016, ktoré dôkazné návrhy obžalovaného súd nesprávne odmietol a vybavil nepreskúmateľným a arbitrárnym spôsobom, napadnutý rozsudok nemôže obstať.

7. Súd pochybil, keď odmietol vykonať dokazovanie navrhnuté obžalovaným v písomnom návrhu zo dňa 27.10.2016, pretože tým zabránil riadnemu a úplnému zisteniu skutkového stavu nevyhnutného pre rozhodnutie vo veci.

8. Poukazujem na skutočnosť, že poškodený bol riadne zastúpený iným splnomocnencom na hlavných pojednávaniach zo začiatku a nebol ani schopný určiť, kto ho má zastupovať. Poškodený je celkom zjavne chronickým alkoholikom, ktorý nie je schopný udržať pozornosť, sústrediť sa ani na jednoduché otázky (viď reakcie a výpoveď na HP) a celkom zjavne nie je schopný reprodukovať správne zažitú deje vzhľadom na svoju silnú závislosť od alkoholu.

9. Súd mal nariadiť znalecké dokazovanie na duševný stav poškodeného znalcom z odboru psychiatrie a znalcom z odboru toxikománie, a to vzhľadom na osobu poškodeného, ktorý je chronickým alkoholikom pravdepodobne v najťažšom štádiu závislosti od alkoholu. Je preto nevyhnutne potrebný znalecký posudok vzhľadom na objektívne zistenie skutkového stavu a preverenie výpovede poškodeného, lebo výpoveď poškodeného je jediným dôkazným prostriedkom o údajnom útoku obžalovaného na poškodeného. V prípade, že dôkazným prostriedkom má byť len výpoveď poškodeného, túto je potrebné dôsledne preveriť aj inými prostriedkami, ako judikoval už Ústavný súd SR. Poukazujem na to, že zo zdravotných záznamov hospitalizácie poškodeného v nemocnici je evidentné, že poškodený po treťom dni hospitalizácie bol ďalej hospitalizovaný nie pre zranenia, ktoré ako tvrdí mal utrpieť útokom obžalovaného, ale následkom komplikácií a zdravotných ťažkostí spôsobených dlhoročnou a nadmernou konzumáciou alkoholu (abstinenčné príznaky - delírium tremens, podchladenie a iné - k tomuto navrhujeme dopočuť znalca). Z úradnej činnosti malo byť súdu určite známe, že alkoholová závislosť v štádiu, keď sa u poškodeného vyskytuje už aj delírium tremens, je veľmi ťažký stupeň závislosti od alkoholu spôsobený dlhoročnou a nadmernou konzumáciou alkoholu, ktorý spôsobuje nielen poškodenie vnútorných orgánov, ale má aj výrazný vplyv na psychiku a spôsobuje aj duševné poruchy (napr. toxická psychóza - poukazujem napr. na konanie Okresného súdu Čadca, konajúceho senátu 2 Nt 6/2016). Zároveň poukazujem, že okrem delíria tremens počas hospitalizácie v nemocnici, poškodený aj uvádzal vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní tvrdenia, ktoré sú v extrémnom rozpore so závermi znalca o zraneniach, ktoré mal utrpieť (napr., že ho mal obžalovaný kopať do hlavy). Toto je úplne od veci, mimo reality a vôbec nezodpovedá zraneniam, ktoré poškodený tvrdí, že utrpel útokom obžalovaného. Zároveň z účasti poškodeného na hlavných pojednávaniach je celkom zjavné, že nevie udržať pozornosť, má problém udržať pozornosť aj pri relatívne jednoduchých otázkach a o odpovediach na ne ani nehovoriac. Vzhľadom na všetky tieto okolnosti je nanajvýš dôvodné a nevyhnutné pre objektívne zistenie skutkového stavu nariadiť znalecké dokazovanie na vyšetrenie duševného stavu poškodeného, na jeho schopnosť vnímať a reprodukovať zažitú deje s prihliadnutím

na jeho závislosť od alkoholu, čomu sa súd vyhol, pretože výsledok je možné predpokladať; nebol by v prospech odsúdenia.

10. Súd prvého stupňa sa pri odôvodňovaní vyhláseného rozsudku na hlavnom pojednávaní pokúsil potrebu zistenia reálneho stavu (návrh na vyšetrovanie duševného stavu poškodeného) otočiť smerom, že žiaden človek nemôže byť napadnutý bez ohľadu na to, že je alkoholik alebo pod vplyvom alkoholu. Jednak tým súd pripustil evidentne zjavnú skutočnosť, a jednak so súdom prvého stupňa treba súhlasiť, že každý je zákonom chránený rovnako, avšak tu ide o úplne niečo iné, a to hodnotnosť dôkazu - výpovede poškodeného vzhľadom na jeho stav a rozpory úplne mimo znaleckého posudku, doslova od veci. Poškodený uvádzal doslova nezmysly, že ho mal obžalovaný kopať do hlavy s pracovnými topánkami, čo pri jeho stave by znamenalo smrť. Je preto nanajvýš dôvodné vzhľadom na výpoveď obžalovaného, ktorá nebola ničím spochybnená, majúť tým na mysli tretiu skupinu objektívnych dôkazov, verifikovať výpovede poškodeného z objektívneho hľadiska. Keďže počet úderov a rozpor medzi obžalovaným a znalcom v tejto veci je jediná okolnosť, na ktorej súd prvého stupňa zase stavia vyhodnotenie výpovede obžalovaného ako dôkazu, je potrebné pristupovať ku hodnoteniu všetkých dôkazov rovnakým „metrom“.

11. Je potrebné vziať do úvahy, že poškodený nezavolať po tvrdenom napadnutí obžalovaným žiadnu pomoc ani políciu, hoci mal byť podľa jeho slov dobitý obžalovaným intenzívne. Správanie poškodeného B. po skutku nasvedčuje opaku a výpovedi obžalovaného, že poškodený B. si bol vedomý, že útočil prvý pivovou fľašou a že obrana obžalovaného bola primeraná, aby zastavil tento útok. Vzhľadom na odstup času od skutku do príchodu zdravotnej záchrannej služby je zrejmé, že existoval priestor aj na iný spôsob vzniku zranení, než obžalovaným. Poškodený chodí po dedine často dobitý. Poškodenému sa nedá veriť vzhľadom na jeho stav. Jednak pre možnú objektívnu neschopnosť správne a neskreslene reprodukovať zažitú dej, ale i pre skutočnosť, že závislosť alkoholu (túžba po alkohole a jeho obstaraní) znižuje vzťah k hovoreniu pravdivých okolností skutku, čo by malo byť tiež verifikované znalcom psychológom a psychiatrom (pravdivosť výpovede poškodeného). Vzhľadom na svoj stav je vysoká pravdepodobnosť, že poškodený len opakuje naučené, pričom „vybočuje“ mimo (ako napr. kopanie do hlavy) práve pre svoj závažný stav. Takáto verifikácia osoby poškodeného je úplne bežná i nevyhnutná, keď jediné priame dôkazy vo veci sú výpovede obžalovaného a poškodeného stojace oproti sebe.

12. Poškodený však bude tvrdiť, že mu všetky zranenia, ktoré mal pri ošetrovaní, spôsobil obžalovaný, aj keď jeho správanie po skutku tomu nenasvedčuje. Ak by bol skutočne napadnutý obžalovaným tak, ako poškodený tvrdí, bol by poškodený bezpochyby volal políciu i ďalšiu pomoc. Išiel však domov, hoci po ceste mohol kohokoľvek zavolať o pomoc, (nebýva v nejakej odľahlej časti obce) a ľahol si spať.

13. Zároveň poukazujem na skutočnosť, že i keby súd vzal za dokázané dva údery (nasledujúce hneď za sebou, lebo až potom došlo k pádu poškodeného, o čom nie je spor), je potrebné vziať do úvahy, že by neboli neprípustným excesom z nutnej obrany podľa upravenej skutkovej vety napadnutého rozsudku, pretože z tejto skutkovej vety vyplýva, že až ich následkom mal poškodený spadnúť na zem a útok poškodeného bol teda definitívne a bezpečne odvrátený. Obrana obžalovaného nebola v takom prípade celkom zjavne neprimeraná a nevybočila z rámca nutnej obrany, obžalovaný iba zastavil útok a odišiel preč. Kopanie na zemi alebo iné napadnutia po spadnutí na zem, keď už žiaden útok nehrozil, boli úplne vyvrátené a neobsahuje ich preto ani skutková veta napadnutého rozsudku.

13.1 Poukazujem však na výpoveď poškodeného B., ktorý vo svojej výpovedi pred vyšetrovateľom dňa 22.10.2015 i pred súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní dňa 11.05.2016 uviedol a jednoznačne z nej vyplýva, že obžalovaný ho mal udrieť jedenkrát (aj strana 4 napadnutého rozsudku - cit. výpoveď poškodeného B.) a kopať niekoľkokrát (kopanie však bolo úplne vylúčené znalcom). Na doplňujúcu otázku okresného prokurátora (strana 5 zápisnice z HP dňa 11.05.2016), poškodený uviedol, že dostal jedenkrát úder do tváre, čo zodpovedá tvrdeniu obžalovaného. Skutková veta napadnutého rozsudku je potom v rozpore s vyjadrením poškodeného i obžalovaného - jedinými priamymi aktérmi aj svedkami skutočného priebehu skutku.

13.2 Je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že hoci súd prvého stupňa opakovane na viacerých miestach v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zranenia neboli spôsobené pádom na zem na základe vyjadrenia znalca, ktorý zranenia poškodeného pádom na zem vylúčil, pretože neboli prítomné oderky alebo iné poškodenie kože pri páde na zem, nevzal do úvahy, že k poškodeniu kože môže dôjsť aj úderom päste (bežné zranenie) a naopak, že pri páde nemusia byť oderky (napr. náraz na stôl). Znalcom nebolo totiž vylúčené, že zranenia nemohli byť spôsobené pádom na stôl (hoci poškodený podľa výpovedí spadol najskôr na stôl a až potom na zem, ak mal byť úder ponad stôl ako tvrdí skutková veta, v tomto je výpoveď obžalovaného podporená realitou miesta skutku a najpravdepodobnejším možným priebehom), pričom je z výpovedí zrejmé, že poškodený padol najskôr na stôl, keďže skutok mal byť za stolom, a až potom padol na zem. Znalec vylúčil zranenia pádom na zem, nevylúčil však vznik (niektorých) zranení

poškodeného pádom a nárazom na stôl. Je zrejme i bez vyjadrenia znalca (a teda daná pochybnosť), že ak padol poškodený na stôl, mohol si spôsobiť zranenia (nos, čelo - násilie tupého charakteru - strana 15 napadnutého rozsudku), ktoré potom boli interpretované ako viaceré údery zo strany obžalovaného. Nie je potom zrejme, na základe čoho je výpoveď poškodeného pre súd prijateľná, keď je úplne rozporná a nevierohodná v základných a podstatných okolnostiach a prečo je výpoveď obžalovaného pre súd nevierohodná, keď je naopak podporená výpoveďou poškodeného (1 úder rukou) a pochybnosťami o vzniku zranení poškodeného a viacerými dôkazmi o útoku poškodeného na obžalovaného (svedkovia B., N., J., nepriamo svedok S. a znalec - zranenia od pivovej fľaše, ich hodnotenie).

14. Ďalej chcem uviesť, že svedkovia, ktorí potvrdili zranenia obžalovaného po útoku poškodeného neboli žiadnym relevantným spôsobom spochybnení, boli riadne poučení o následkoch nepravdivej výpovede, zložili prísahu a neexistuje žiadna iná skutočnosť, pre ktorú by súd ich výpovede mohol vyhodnotiť ako nevierohodné. Nie je to možné len z dôvodu príbuzenského pomeru. Príbuzenský pomer takouto skutočnosťou sám o sebe nie je a ani nemôže byť. To by potom nemohli byť stíhané žiadne trestné činy, ktoré sa udejú medzi príbuznými a kde sú svedkovia príbuzní. Takýto paušalistický a automatický prístup je potrebné odmietnuť. Výpovede svedkov nie sú rozporné medzi sebou, ani s výpoveďou obžalovaného, zranenia sú objektivizované znalcom ako reálne s prihliadnutím na všetky okolnosti. Je preto potrebné prihliadať na to, že obžalovaný konal v nutnej obrane, keď je preukázané, že poškodený na neho zaútočil a spôsobil mu zranenie, pričom je potrebné vziať do úvahy, že obžalovaný nereagoval celkom zjavne neprímeraným spôsobom, ale v rámci nutnej obrany. Nutná obrana môže byť ešte zjavne neprímeraná, nesmie však už byť celkom zjavne neprímeraná. Takáto konštrukcia v prospech obrancu má svoje opodstatnenie. Exces z nutnej obrany nebol preukázaný, naopak boli preukázané závažné rozpory vo výpovedi poškodeného, ktorý hovoril o kopaní na zemi nohou do hlavy (pracovnými topánkami), čo sú celkom zjavne nepravdivé a nepodložené tvrdenia v rozpore s výpoveďou znalca.

15. Je preto potrebné prihliadnuť na to, že obžalovaný konal v nutnej obrane, keď je preukázané, že poškodený na neho zaútočil a spôsobil mu zranenie, pričom je potrebné uviesť, že nie je možné sa stotožniť so záverom okresného prokurátora, že by obžalovaný reagoval celkom zjavne neprímeraným spôsobom. Je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že vývoj inštitútu nutnej obrany smeroval celkom zjavne v prospech obrancu a to tým spôsobom, že obrana v minulosti nesmela byť len neprímeraná, neskôr zjavne neprímeraná, pričom za súčasného stavu nesmie byť len celkom zjavne neprímeraná. Exces z nutnej obrany nebol preukázaný, naopak boli preukázané závažné rozpory vo výpovedi poškodeného, ktorý hovoril o kopaní na zemi nohou do hlavy, čo sú celkom zjavne nepravdivé a nepodložené tvrdenia v rozpore s výpoveďou znalca majúce za následok dôvodné a závažné pochybnosti o vierohodnosti poškodeného (súd prvého stupňa však tento „drobný“ rozpor bagatelizoval, resp. prehliadol ako nezapadajúci do koncepcie odsúdenia). Už len z tohto dôvodu a takto závažného rozporu vo výpovedi poškodeného, ktorý sa týka samotnej kvalifikácie skutku, je dôvodné preveriť, či tento poškodený je vzhľadom na svoj zdravotný stav vôbec schopný správne a úplne vnímať a správne a úplne reprodukovať to, čo zažil. Za takéhoto stavu, keď na jednej strane výpoveď poškodeného ako jediný priamy dôkaz nie je pre zásadné rozpory s inými dôkazmi vierohodná a na druhej strane samostatne neexistuje ucelená reťaz nepriamych dôkazov o spáchaní skutku, je nutné postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby. Neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by v miere potrebnej pre odsúdenie (nad všetky rozumné pochybnosti) potvrdzoval priebeh skutku tak, ako ho tvrdí poškodený (okrem jedného úderu rukou, čo je nesporné podľa obžalovaného i poškodeného z ich výpovedí na hlavnom pojednávaní). Nepriamy dôkaz v podobe znaleckého posudku nedokazuje, kto a kedy presne zranenia poškodenému spôsobil; túto skutočnosť je potrebné vziať do úvahy vzhľadom na časový odstup od skutku po príchod záchrannej zdravotnej služby a vzhľadom na správanie poškodeného po skutku. Ani spôsob vzniku zadokumentovaných zranení poškodeného nie je nepochybný, iba pravdepodobný, pričom neboli vylúčené aj iné možnosti vzniku zranení, prichádzajúce do úvahy vzhľadom na výpovede a skutočný priebeh skutku.

16. Obžalovaný namieta, že nie je daná ucelená reťaz nepriamych dôkazov, ktorá by nad všetky rozumné pochybnosti preukazovala jeho vinu, bez jediného priameho dôkazu, ktorým je výpoveď poškodeného. Z odborného vyjadrenia MUDr. Trgiňu, zo znaleckého posudku, z výpovede znalca a zo zabezpečenej zdravotnej dokumentácie poškodeného je evidentné, že poškodený počas hospitalizácie prekonal delírium tremens, čo je i pre súd z jeho úradnej činnosti celkom zjavná okolnosť nasvedčujúca ťažkej závislosti od alkoholu a rovnako je evidentné a zrejme, že dlhoročné a nadmerné požívanie alkoholu má výrazný vplyv na psychiku a spôsobuje dokonca aj duševné poruchy, ako napr. toxickú psychózu (napr. konanie OS Čadca 2Nt/6/2016), čo má vplyv jednak na objektívnu schopnosť poškodeného na správne a neskreslené reprodukovanie zažitých udalostí a jednak na subjektívny prístup poškodeného k

hovoreniu pravdy pri výpovedi. Napr. mu môže byť všetko jedno ako závislému človeku, bude opakovať jednoduché naučené tvrdenia po ubezpečení, že napr. dostane peniaze, ak bude si trvať na svojom po odsúdení poškodeného, ktoré bude môcť minúť na alkohol, keď jeho myslenie je smerované a zamerané na alkohol; ide o bežné správanie závislých osôb s túžbou po nejakej látke, pre splnenie ktorej sú ochotní spáchať aj protiprávne činy. Zároveň je teda evidentná a zrejماً pochybnosť, či poškodený je schopný vnímať a (správne a úplne) reprodukovat' zažitú udalosť a vzhľadom na všetky okolnosti uvedené v písomnom podaní z 27.10.2016 je zrejماً, že odmietnutie vykonania dôkazov nebolo správne a je v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorého má súd zisťovať okolnosti, ako v prospech, tak aj neprospech obžalovaného rovnakou mierou. Odmietnutím navrhnutého dokazovania, došlo k porušeniu práva na obhajobu obžalovaného a k porušeniu povinnosti súdu zistiť skutkový stav v dostatočnom rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Odmietnutím navrhnutého dokazovania obžalovaným (najmä na vyšetrovanie duševného stavu poškodeného) bolo nesprávne zabránené verifikovaniu dôkazov, ktoré nie sú nespochybniteľné.

16.1 Čo sa týka skutočností, ktoré uviedol okresný prokurátor, že výpovede svedkov, ktorí potvrdili zranenia obžalovaného, nie sú ničím verifikované, toto tvrdenie nie je správne, pretože znalec vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní (20.06.2016 - strana 6 zápisnice) na základe popisu obžalovaného a svedkov na jeho strane ohľadne zranenia obžalovaného potvrdil z medicínskeho hľadiska s ohľadom na zdravotný stav obžalovaného vznik a rozsah zranenia obžalovaného, resp. že toto zranenie s ohľadom na zdravotný stav obžalovaného zodpovedá skutočnosti a popisu obžalovaného a svedkov. Preto a výpoveď obžalovaného a svedecké výpovede svedkov B., J. a N. sú podopreté výpoveďou znalca, ktorý uviedol, že zranenie od úderu pivovou fľašou, ktoré tvrdí obžalovaný, mohlo vyzerat' tak, ako popisuje obžalovaný a svedkovia na jeho strane. Ide o objektívne podopretie výpovedí obžalovaného a svedkov na jeho strane, pretože ani obžalovaný, ani svedkovia na jeho strane vzhľadom na to, že nemajú medicínske vzdelanie, ani netušia, ako môže objektívne vyzerat' zranenie od úderu pivovou fľašou s prihliadnutím na zdravotný stav obžalovaného bez toho, aby ho skutočne videli. Verifikácia rozsahu a popisu zranení obžalovaného od úderu pivovou fľašou znalcom vyvracia závery súdu o nevierohodnosti výpovedí obžalovaného a svedkov na jeho strane, naopak pridáva im na vierohodnosti. Zároveň sú nepriamo podopreté i výpoveďou svedka S..

17. Záznam o podaní vysvetlenia zo dňa 02.07.2015 je súdom prvého stupňa interpretovaný nesprávne v neprospech obžalovaného, keď súd prvého stupňa rieši, či chcel udrieť alebo udrel. Je zrejماً a evidentné, že obžalovaný mal na mysli, že ho chcel poškodený udrieť pivovou fľašou po hlave (tak ako neskôr vysvetľoval), pričom ho po hlave neudrel a obžalovaný nastavil ruku a po ktorej ho poškodený udrel pivovou fľašou. Nejde o žiadne menenie výpovede obžalovaného; táto bola len spresnená zo zjednodušeného zápisu pri podaní vysvetlenia k tomu, čo sa udialo.

18. Rovnako je zrejماً, že obžalovaný podliatinu, ktorú mal po údere pivovou fľašou nepovažoval za zranenie, ktoré bolo potrebné ísť dať ošetriť k lekárovi a ošetril si toto zranenie svojpomocne. Obžalovaný je jednoduchým starobným dôchodcom z malej obce, kde takýto prístup nie je výnimočný, ale skôr bežný. Ani to, že to neuvádzal v krátkom vyťažení svedkovi policajtovi M., kde na to nebol ani priestor, že bol zranený poškodeným, nemožno vykladať proti obžalovanému, ako to urobil súd prvého stupňa.

19. Svedok M. sa rozprával s obžalovaným spoza plotu, teda ani nemohol dobre vidieť, či obžalovaný má nejaké zranenie na ruke alebo nie. A proti obžalovanému nie je možné vykladať ani skutočnosť, že svedkyňa B., manželka obžalovaného, nepovedala nič policajtom, pretože svedok policajt M. sa rozprával iba krátko s obžalovaným a rýchlo odišiel. Záznam urobil potom sám, obžalovaný ho nepodpísal.

20. Súd urobil svoje závery izolovane bez prihliadnutia na všetky okolnosti. Obžalovaný nevedel, čo spôsobil poškodenému, keď odvracal jeho útok a považoval to za uzavretú vec, že sa ubránil napadnutiu poškodeným, lebo policajti sa prišli iba krátko spýtať, čo sa stalo. Poukazujem na záznamy pred začatím trestného stíhania. Preto nepovažoval obžalovaný za potrebné uvádzať za takýchto okolností, že ho napadol prvý poškodený B. pri vyťažení.

21. Keď súd prvého stupňa poukázal v napadnutom rozsudku na odpis z registra trestov obžalovaného, tento končí v roku 1990 a s prihliadnutím na uplynutý čas i zdravotný stav i ostatný stav obžalovaného B. od tej doby, toto nemá žiaden súdom i prokurátorom naznačený význam, naopak obžalovaný poukazuje na svoj súčasný zdravotný stav i na skutočnosť, že T. B. nenapadol, ako tomu bolo i v predchádzajúcom do spisu doloženom prípade. V tomto predchádzajúcom prípade ho rovnako napadol prvý T. B. a obžalovaný sa len bránil jeho útoku. Až Najvyšší súd SR zrušil predchádzajúce odsudzujúce rozhodnutia, lebo obžalovaný konal v nutnej obrane.

22. Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní pri vyhlasovaní rozsudku hovoril o úprave skutku (zvukový záznam z HP dňa 22.11.2016), táto úprava skutku však v odôvodnení nie je uvedená, ani v čom

spočívala a aké boli dôvody úpravy skutku. Z tohto dôvodu je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný a je potrebné ho zrušiť.

23. Súd opomenul vyhodnotiť dôkazy komplexne ako napr. výpoveď znalca na hlavnom pojednávaní, ktorý okrem zranení poškodeného sa vyjadroval aj k zraneniam obžalovaného od úderu pivovou fľašou a verifikoval ich podľa popisu svedkami a obžalovaným ako reálne a zodpovedajúce zdravotnému stavu a popisu zranení.

24. Súd prvého stupňa tiež nevyhodnotil dôkaz - obsah výpovede svedka S. (z prípravného konania i na HP), ktorý nepriamo potvrdil prvotný útok poškodeného na obžalovaného („Neskôr som sa dozvedel, že B. sa mal zahnať, ale neviem ako na p. B....“) a nutnú obranu obžalovaného úderom ruky („... a ten mu mal na to jednu prijsť.“).

25. Súd prvého stupňa sa dopustil pochybenia, keď konštatoval tri záznamy z odpisu Registra trestov GP SR k osobe obžalovaného, a to aj vo veci OS Čadca 3T/149/90, hoci obhajoba predložila do spisu Rozsudok Najvyššieho súdu SR 6 Tz 20/94, ktorým bol zrušený okrem rozhodnutia odvolacieho súdu aj odsudzujúci rozsudok OS Čadca 3T/149/90 a následným rozsudkom OS Čadca 2 T 2/96 bol v tej istej veci po zrušení najvyšším súdom obžalovaný oslobodený spod obžaloby pre veľmi podobný skutok, než je skutok v tejto veci. Súd prvého stupňa predložené rozhodnutia súdov prehliadol, vôbec ich nevyhodnotil, ani nevzal do úvahy. A to jednak ani vo vzťahu k osobe obžalovaného, ale ani k osobe poškodeného. Pričom v tejto predchádzajúcej veci z roku 1990 práve išlo o konflikt medzi tými istými osobami v rovnakom procesnom postavení a práve obžalovaný bol na základe rozhodnutia najvyššieho súdu oslobodený z dôvodu, že skutok nebol trestným činom pre nutnú obranu takmer rovnako, ako v tomto prípade (len miesto a čas je iné, priebeh skutku cez následok je totožný). Poukazovanie na zostávajúce odsúdenia zo 70-tych rokov je potom vzhľadom na odstup času (a inú životnú etapu obžalovaného i jeho zdravotný stav) nenáležité. Obžalovaný nikdy, ani vo veci z roku 1990, ani 29.06.2015 nenapadol poškodeného, iba sa bránil jeho útoku. I preto tieto okolnosti je dôvodnejšie sa prikloniť k verzii obžalovaného a nie poškodeného.

26. Čo sa týka uloženého trestu, odhliadnuc od vyššie uvedeného, súd prvého stupňa sa nezaoberal hodnotením významu tejto priťažujúcej okolnosti, čo nie je správne, pretože sú významné rozdiely v miere závažnosti, ak je ustanovenie § 37 písm. h/ Tr. zák. (predmetná priťažujúca okolnosť) naplnené jednočinným alebo viacčinným súbehom, prípadne potom rovnorodým alebo nerovnorodým; má to vplyv na výšku trestu. Preto nemožno túto priťažujúcu okolnosť hodnotiť paušálne (bez ohľadu, akým súbehom bola naplnená), ale je potrebné prihliadať na skutočnosť, že v tomto prípade bola pre súd, keď odsudzoval (nesprávne), daná táto priťažujúca okolnosť v tej najmiernejšej forme, pretože podľa rozhodnutia súdu prvého stupňa je daný jednočinný súbeh. Navyše k tejto skutočnosti pristupuje ďalšia skutočnosť, a to tá, že súbeh týchto konkrétnych dvoch trestných činov je z hľadiska prekryvu skutkových podstát (i keď sa nekonzumujú podľa ustálenej praxe), výskytu v praxi a materiálnej stránky „takmer ako jeden trestný čin“ a „prakticky to isté“, hoci formálne ide o dva rozdielne, i keď príbuzné trestné činy (avšak samozrejme len čo sa týka § 364 písm. a/ Tr. zák.), a len s veľmi mierne odlišným objektom - záujmom chráneným Trestným zákonom. Stíhanie v jednočinnom súbehu pri naplnení skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví s prečinom výtržníctva sa javí ako formalita a nemala by sa prejavovať formálne aj pri ukladaní trestu.

Odvolací návrh

27. Z dôvodov uvedených v tomto doplnení odvolania a ostatných písomných podaniach a ústnych prednesoch obhajoby a na základe všetkých dôkazov žiadam odvolací súd, aby z r u š i l napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) a e) Tr. por. a

a) r o z h o d l rozsudkom vo veci sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. tak, že o s l o b o d z u j e obžalovaného F. B. spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por., pretože skutok tak, ako sa stal, nie je trestným činom, alebo

b) v r á t i l vec súdu prvého stupňa podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol“.

Dňa 6.3.2017 súdu prvého stupňa bolo doručené vyjadrenie poškodeného T. B. podané prostredníctvom splnomocnenca k odvolaniu obžalovaného, v ktorom uviedol:

„Odôvodnenie odvolania obvineného je potrebné považovať za nedôvodné a je ho nutné odmietnuť. Obvinený podľa môjho názoru neuviedol v podanom odvolaní jediný relevantný dôvod, resp. skutočnosť, ktorá by mohla spochybniť ním napádané rozhodnutie. Obvinený v podanom odvolaní okrem vlastných výkladov skutkového stavu uvádza konštrukcie, ktoré v danom konaní neboli ani náznakom preukázané (nutná obrana), pomocou ktorých sa snaží ospravedlniť svoje konanie, resp. posunúť ho do roviny beztretnosti. Zistený skutkový stav, o ktorý sa opiera výrok napádaného rozhodnutia, je však nepochybným podkladom pre vydanie odsudzujúceho rozsudku, ktorý je potrebné považovať za spravodlivý a primeraný vo všetkých aspektoch (vina, trest, náhrada škody). Za nešťastne sformulované (prehnané) ďalej považujem slovné útoky obvineného na osobu poškodeného (napr. nepodložené medicínske závery a i.) obsiahnuté v odvolaní (obvineného), ktoré je potrebné odmietnuť. V nadväznosti na uvedené je Rozsudok Okresného súdu Čadca zo dňa 22.11.2016, sp. zn. 2T/7/2016-197 potrebné považovať za vecne správny a spravodlivý, na základe čoho navrhujem odvolaciemu súdu, aby podané odvolanie obvineného v zmysle ustanovenia § 319 ako nedôvodné zamietol“.

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k dôvodom odvolania obžalovaného F. B..

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátorka navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné, pretože neboli splnené podmienky kvalifikovať jeho konanie ako nutnú obranu a rozhodnutie súdu prvého stupňa o vine a treste považuje za správne a zákonné. Splnomocnený zástupca poškodeného navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť a pripojil sa k slovám prokurátorky. Obhajkyňa obžalovanému navrhla zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), c), d), e) Tr. por. a navrhla, aby krajský súd sám rozhodol vo veci podľa § 322 ods. 3 Tr. por. tak, že obžalovaného F. B. spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodí, pretože skutok, tak ako sa stal, nie je trestným činom, alternatívne navrhla vrátiť vec súdu prvého stupňa podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol a zákonom predpísaným spôsobom vykonal dôkazy, ktoré boli pôvodne obhajobou navrhnuté. Obžalovaný uviedol, že zotráva na tom, že sa len bránil a potom, ako sa ho pokúsil B. udrieť fľašou od piva, ktorá preletela za neho cez jeho ruku, tak ho udrel, ale iba raz a B. spadol na drevený stôl. Už nevie, čo by k tomu povedal.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúvavaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov (prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný F. B. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. Odvolacie námietky sú rozšírením záverečnej reči obhajcu obžalovaného na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.11.2016, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní a protokolovanej záverečnej reči obhajcu na č.l. 195 súdneho spisu. S jeho námietkami skutkovými a právnymi sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Krajský súd nespochybňuje, že poškodený T. B. priebeh incidentu popisuje expresívnym spôsobom, keď okrem úderu päťou do oblasti očí a nosa ho mal obžalovaný po páde na zem kopať do hlavy. Je nesporné, že kopance do hlavy poškodeného vylúčil vo svojom znaleckom posudku znalec MUDr. Lumír Štefánek, ktorý na svojich odborných záveroch, ktoré uviedol v znaleckom posudku č. 8/2015 zo dňa 7.12.2015, zotrval aj na hlavnom pojednávaní, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 20.6.2016 (č.l. 147 spisu). Na druhej strane nie je sporné, že medzi obžalovaným F. B. a poškodeným T. B. došlo v kritickom čase k fyzickému konfliktu, počas ktorého spôsobom popísaným v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa spôsobil obžalovaný F. B. poškodenému T. B. zranenia rovnako popísané v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa. Zranenia poškodeného T. B. boli objektívne preukázané zo záznamov zo zdravotnej dokumentácie poškodeného a ich existenciu, ako i mechanizmus ich vzniku nevyvrátil ani znalec MUDr. Lumír Štefánek. Popis priebehu incidentu poškodeným T. B. je do určitej miery ovplyvnený aj pozitívnym alkoholom, ale objektívna existencia jeho zranení a v neposlednom rade i výpoveď samotného obžalovaného F. B., neumožňujú vysloviť jednoznačný záver o tom, že poškodený T. B. o svojich zraneniach a o spôsobe ich vzniku klame. Sám obžalovaný F. B. totiž nepoprel fyzický incident medzi ním a poškodeným T. B., keď i v konaní pred odvolacím súdom prehlásil, že sa bránil a potom, ako sa ho pokúsil B. udrieť fľašou od piva, ktorá preletela za neho cez jeho ruku, B. udrel, ale iba raz. Aj tento pomerne jednoduchý popis incidentu zo strany obžalovaného F. B. neumožňuje záver o tom, že konal v nutnej obrane, pretože je nesporné, že v čase jeho fyzického útoku na poškodeného fyzická aktivita poškodeného netrvala a zjavne ani nehrozila.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len

preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

V súvislosti s námietkami obžalovaného v odvolaní, ktoré sa vzťahujú na porušenie práva na obhajobu tým, že súd prvého stupňa nevykonal a nezabezpečil dôkazy navrhované v priebehu konania pred súdom obžalovaným, konajúci senát krajského súdu poukazuje na recentné hľadiská, z ktorých vychádza pri námietkach strán konania súvisiacich s nevykonaním navrhovaných dôkazov.

Navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrh strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania, a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý stranou konania navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.

Dokazovanie je procesný postup súdu upravený Trestným poriadkom, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom hodnotení. Jeho význam spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd ustanovuje skutkový stav v prejednávanej veci, z ktorého potom vychádza a aplikuje naň konkrétnu právnu normu, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá skutočnému stavu veci a o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, je jednou z najdôležitejších činností súdu v rámci trestného konania, pretože je základným predpokladom pre rozhodnutie súdu vôbec. Súd, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zväžení, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie. Teda len súd rozhoduje o tom, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého, naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dokazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rozhodnutie súdu o vykonaní či nevykonaní určitého dôkazu však nie je svojvoľné, ale vychádza z dôsledného posúdenia okolností konkrétneho prípadu, za súčasnej povinnosti strany, ktorá dôkaz navrhuje, uviesť, ktoré skutočnosti sa majú preukázať, ktoré súd rovnako pri svojich úvahách berie na zreteľ.

Ak súd nemieni akceptovať návrh strany na doplnenie dokazovania vykonaním dôkazu týkajúceho sa okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie, alebo okolnosti, ktorú možno zistiť skôr navrhnutými, resp. zabezpečenými dôkazmi, môže zamietnuť takýto návrh uznesením po začatí hlavného pojednávania, pričom prihliadne na to, či sa jedná o zrejmu neaktuálnosť navrhnutého dôkazu a či nebude vývojom dokazovania potrebné toto rozhodnutie korigovať. Inak tak učiní až po vykonaní celého dokazovania, resp. jeho relevantnej časti. Z uvedeného logicky vyplýva, že navrhovanie dôkazov, ale aj opak, teda vzatie návrhu späť, je z časového hľadiska závislé od vývoja procesu dokazovania. Dôsledkom späťvzatia návrhu procesnej strany na vykonanie dôkazu je nedôvodnosť takýto dôkaz vykonať. Späťvzatie návrhu na doplnenie dokazovania možno učiniť písomným podaním alebo zápisnične na hlavnom pojednávaní. Možno tak učiniť individuálne vo vzťahu k jednotlivému pôvodne navrhovanému dôkazu, alebo všeobecne k doplneniu dokazovania ako celku. Z časového hľadiska je hraničnou fázou

aplikovania ustanovenia § 274 ods. 1 Tr. por. súdom, teda moment rozhodnutia súdu, ktorým sa uzatvára dokazovanie vyhlásením dokazovania za skončené, čím sa jednak končí najdôležitejšia fáza kontradiktórneho hlavného pojednávania a jednak sa ohraničuje rozsah vykonaného dokazovania, ktoré súd bude hodnotiť ako podklad pre svoje rozhodnutie. Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v tejto záverečnej fáze konania pred rozhodnutím vo veci samej, kedy naposledy možno uplatniť návrhy na doplnenie dokazovania, je záverečným prejavom tejto procesnej strany o disponovaní s návrhmi na doplnenie dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. V konkrétnej prejednávanej veci vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 22.11.2016, že obhajca obžalovaného navrhol vypracovať znalecký posudok o duševnom stave poškodeného z dôvodov uvedených v písomnom podaní z 27.10.2016 (č.l. 188-189 spisu - poznámka krajského súdu) a s poukazom na výpoveď svedkyne O. W. na hlavnom pojednávaní, ktorá podľa poškodeného mu povedala, že ho videla a počula v predmetný deň, čo svedkyňa na hlavnom pojednávaní nepotvrdila. Zároveň bol navrhnutý výsluch svedka Y., ktorý spisoval podanie vysvetlenia ku zraneniam obžalovaného (č.l. 194 spisu). Sudkyňa vyhlásila uznesenie, ktorým podľa § 277 ods. 2 Tr. por. (správne mala postupovať podľa § 272 ods. 3 Tr. por. - poznámka odvolacieho súdu) návrh na vyšetrovanie duševného stavu poškodeného a na výsluch svedka W. Y., ako nedôvodný odmietla. Zároveň rovnakým uznesením boli odmietnuté návrhy splnomocnenca poškodeného na doplnenie dokazovania. Je síce pravdou, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 22.11.2016, ako i z odôvodnenia písomne vyhotoveného rozsudku napadnutého odvolaním obžalovaného, nie sú zistiteľné dôvody, pre ktoré bol odmietnutý návrh obhajcu obžalovaného na doplnenie dokazovania (na strane č. 14, piaty odsek písomne vyhotoveného rozsudku sú vysvetlené dôvody, pre ktoré boli odmietnuté návrhy na doplnenie dokazovania prednesené splnomocnencom poškodeného), ale v okolnostiach prípadu nepovažuje odvolací súd za nevyhnutné na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykonávať ďalšie dôkazy navrhnuté obžalovaným v konaní pred súdom prvého stupňa. Charakter navrhnutých dôkazov podľa názoru krajského súdu neprispieje k žiadnemu zisteniu skutkového stavu, pričom dokazovanie vykonané v konaní pred súdom prvého stupňa procesne účinným spôsobom postačuje na ustálenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti.

Už len na záver krajský súd poznamenáva, že za porušenie ústavou priznaného práva na obhajobu nemožno považovať obsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por.

V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaného proti výroku o treste krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu odňatia slobody s jeho podmieneným odkladom na skúšobnú dobu obžalovanému F. B.. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu obžalovanému F. B.. Krajský súd nespochybňuje tvrdenia obžalovaného o zrušení rozsudku Okresného súdu Čadca z 24.7.1990, sp.zn. 3T/149/90 rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 6Tz 20/94 zo 14.12.1994 (č.l. 100-107 spisu), keď táto skutočnosť nevyplýva z registra trestov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Dôvody, pre ktoré sa obžalovaný F. B. nedomáha opravy nesprávneho záznamu v registri trestov z prejavov obžalovaného a jeho obhajcu zistiteľné nie sú. Z odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku je však zrejmé, že súd prvého stupňa okrem iného nesprávne konštatuje, že vo všetkých veciach, ktoré sú v odpise registra trestov sa hľadá na odsúdeného, akoby nebol odsúdený. Z odpisu registra trestov založeného na č.l. 187 nevyplýva zahladenie odsúdenia obžalovaného F. B. Okresným súdom Frýdek Místek z roku 1973, kedy mu bol vo veci vedenej pod sp.zn. 6T 219/73 pre pokus trestného činu podľa § 8 ods. 1 k § 222 ods. 1 Tr. zák. (zákon č. 140/1961 Zb.) uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 6 mesiacov nepodmienečne so zaradením pre výkon trestu do prvej nápravnovúchovej skupiny. Odpis z registra trestov neobsahuje záznam o tom, že toto odsúdenie bolo zahladené. Faktom ale zostáva, že súd prvého stupňa správne k odsúdeniam z rokov 1971 a 1973 pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu neprihliadal. Na druhej strane okresný súd správne zistil v okolnostiach prípadu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. a pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu správne potom aplikoval ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zák.

Podľa názoru krajského súdu uložený trest obžalovanému F. B. rozsudkom súdu prvého stupňa je v súlade so zákonom a krajský súd ho považuje aj za spravodlivý.

Odvolacie námietky obžalovaného neobsahujú žiadne konkrétne výhrady k rozhodnutiu súdu prvého stupňa o nárokoch poškodeného. S výrokom o náhrade škody sa krajský súd po analýze dôkazov, na podklade ktorých bolo rozhodnuté o riadne a včas uplatnenom nároku poškodeného T. B., krajský súd stotožnil, pretože zodpovedá stavu veci a zákonu.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. a § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd ako súd odvolací odvolanie obžalovaného F. B. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.